

ΕΤΟΣ 52ον

27 Ιουλίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (2665)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΣΤΗ

*«Αμήν λέγω ὑμῖν, οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραήλ
τοσαύτην πίστιν εὔρον»*

Ὁ Κύριος στήν ἐπί γῆς παρουσία Του ἄρχισε νά φανερώνει στόν κόσμο τή δύναμή Του, κηρύττοντας καί θαυματουργώντας, ἀλλά καί νά μορφώνει τοὺς Μαθητές Του κατά τήν Ἐαυτοῦ εἰκόνα, μεταδίδοντάς τους θεῖο λόγο καί πνευματικά χαρίσματα.

Ὅσοι Τόν περιέβαλλαν, κατανοοῦσαν βέβαια ἐν μέρει τή θεϊκή Του προέλευση καί γι' αὐτό ἔδιναν ποικίλες ἀπαντήσεις. Ὁ Ἐκατόνταρχος σήμερα στό Εὐαγγέλιο ὁμολογεῖ τήν πίστη του στό Χριστό πρῖν ἀκόμα ὁ Κύριος θεραπεύσει τό ἄρρωστο παιδί του. Τό γεγονός αὐτό κάνει τό Χριστό νά θαυμάσει αὐτή τήν πίστη καί λέγει: «Σᾶς βεβαιώνω πώς τόση πίστη οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δέ βρῆκα. Καί σᾶς λέγω πώς θά ἔλθουν πολλοί ἀπό ἀνατολή καί δύση καί θά καθίσουν μαζί μέ τόν Ἀβραάμ καί τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ στό τραπέζι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἐνῶ οἱ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας θά πεταχτοῦν ἔξω στό σκοτάδι...».

Ὁ ἰουδαϊκός πειρασμός

Εἶναι δυστυχῶς γεγονός ὅτι πολλές φορές ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴτε θεωροῦμε τόν ἑαυτό μας μεγάλο, εἴτε αισθανόμαστε ὡς οἱ κηδεμόνες τῶν ἀδελφῶν μας. Μερικές φορές δέ, πλῆι στή χριστιανική μας ταυτότητα, ἀποδίδουμε στόν ἑαυτό μας μιά γήινη ταυτότητα πού μᾶς γεμίζει ἔπαρση, καί νομίζουμε ὅτι εἴμαστε πιό πιστοί ἀπό τοὺς ἄλλους ἢ τοὺς ἀπορρίπτουμε. Δέν ὑπάρχει τίποτα πιό μάταιο ἀπό τήν ἐπίδειξη ἱστορικῶν τίτλων δόξας γιά νά καυχιέται κανεῖς γι' αὐτοῦς ἀπέναντι στοὺς ἀδελφούς του. Εἶναι ἀκριβῶς σημεῖο παρακμῆς μιᾶς ἀνθρώπινης ὁμάδας νά ἀναφέρεται διά μακρῶν στό παρελθόν της, σάν νά φοβᾶται μήπως δέν ἐκτιμᾶται ἀρκετὰ στό παρόν. Ἔτσι δέν ἀντιδροῦσαν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 5-13)

Πίστη πού σώζει

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοῦμ, προσῆλθεν αὐτῷ Ἐκατόνταρχος, παρακαλῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἐκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ Ἐκατοντάρχῳ· Ὑπάγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνῃ.

Φαρισαῖοι, ὅταν ἔβλεπαν τὸ Χριστὸ νὰ θεραπεύει, νὰ συνομιλεῖ μὲ ἀμαρτωλοὺς καὶ ἄλλοεθνεῖς; Ὁ ἰουδαϊκὸς λαὸς εἶναι ὁ πρῶτος πού δέν πίστεψε τὸ μυστήριον τῆς καθολικότητος τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποία ἤλθε νὰ μᾶς χαρίσει ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶπαν: «Εἴμαστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ...» (Ἰω. 8,33), αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε: «Γνωρίζω ὅτι εἶστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ κι ὅμως γυρεύετε νὰ μὲ σκοτώσετε» (Ἰω. 8,37).

Ἡ πρόσληψη τῶν Ἐθνῶν

Ἡ πίστη πού προκάλεσε τὸ θαυμασμὸ τοῦ Χριστοῦ δέν ἦταν ἡ πίστη ἐνός μαθητῆ Του, οὔτε κάποιου συμπατριώτη Του Ἰουδαίου, ἀλλὰ ἡ πίστη ἐνός εἰδωλοπλάτη, ἐνός Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ. Ὁ Χριστὸς ἀνοίγεται στὰ ἔθνη καὶ ἀποστέλλει πρὸς αὐτὰ τοὺς Μαθητῆς Του, γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας, νὰ βαπτίσουν αὐτὰ στὸ ὄνομα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος καὶ νὰ θεραπεύουν κάθε ἀσθένεια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὸ ἱεραποστολικὸ τῆς ἔργου σὲ λαοὺς πού βρίσκονται «ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἐν δίψει καύματος, ἐν γῆ ἀνύδρῳ» (Δευτερ. 32,10)· γιὰ νὰ εἶναι ὅλα τὰ ἔθνη ἐμπιστευμένα στὸ Χριστὸ καὶ νὰ βροῦν τὸν ἑαυτὸ τους μόνο σ' Αὐτόν.

Ἡ καθολικότητα, ὡς ἀποδοχὴ τῶν πάντων ἐν Χριστῷ, εἶναι γιὰ τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς, ἡ μεγαλειώδης διάσταση τῆς οἰκουμενικότητάς τους. Οἱ Χριστιανοὶ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν εἴμαστε ἐκεῖνοι πού κατέχουμε τὰ πάντα καὶ εἴμαστε σάν ἐκείνους πού δέν ἔχουν τίποτα, γιὰτὶ ἡ καθολικότητα εἶναι

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν Καπερναοῦμ, ἦλθε πρὸς αὐτόν ἕνας ἐκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος τόν παρακαλοῦσε καί τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ὁ δοῦλός μου εἶναι κατάκοιτος εἰς τό σπίτι, παράλυτος, καί ὑποφέρει τρομερά». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐγώ θά ἔλθω καί θά τόν θεραπεύσω». Ἀπεκρίθη ὁ ἐκατόνταρχος, «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος διὰ νά μπῆς κάτω ἀπό τήν στέγην μου, ἀλλά μόνον πές ἕναν λόγον καί θά θεραπευθῇ ὁ δοῦλός μου. Διότι καί ἐγώ, πού εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑπό τήν ἐξουσίαν ἄλλων, ἔχω ὑπό τās διαταγās μου στρατιῶτες καί λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε», καί πηγαίνει καί εἰς ἄλλον «Ἔλα», καί ἔρχεται καί εἰς τόν δοῦλόν μου, «Κάνε τοῦτο» καί τό κάνει». Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καί εἶπε εἰς ἐκείνους, πού τόν ἀκολουθοῦσαν, «**Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας δέν εὐρῆκα τόσον μεγάλην πίστιν.** Σᾶς λέγω, ὅτι πολλοί θά ἔλθουν ἀπό τήν Ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί θά καθήσουν εἰς τό τραπέζι μαζί μέ τόν Ἀβραάμ καί τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ τά παιδιά τῆς βασιλείας θά ριφθοῦν ἔξω εἰς τό σκοτάδι. Ἐκεῖ θά εἶναι τό κλάμα καί τό τρίξιμο τῶν δοντιῶν». Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ἐκατόνταρχον, «Πήγαινε καί ἄσ σου γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες». Καί ἐθεραπεύθηκε ὁ δοῦλος κατὰ τήν ὥραν ἐκείνην.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἄρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

οὐσιαστικά μοιρασιά, μοιρασιά τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ πού εἶναι πάντα ταπείνωση, λεπτότητα καί τρυφερότητα καρδιάς. Ἡ Ἐκκλησία πού ξέρει ὅτι δέχεται τά πάντα ἀπό τόν Κύριό της, πού πῆρε ὑπόσταση μόνο ἀπό τό βλέμμα Του, ἀναγνωρίζει τόν ἑαυτό της ὡς τόν ἀπόλυτα πτωχό, καί ὁ πτωχός δέν ἔχει οὔτε κἀν τή συνείδηση μιᾶς ὑπάρξεως πού τοῦ ἀνήκει. Οἱ Χριστιανοί αἰσθανόμαστε ὅτι λαμβάνουμε τά πάντα ἀπό τόν Κύριό μας καί ἀπό τήν παρηγοριά τῶν ἀδελφῶν μας.

Ἡ προέκταση τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς συντέλειας τοῦ αἰῶνος συνεπάγεται ὄχι μόνο τήν πρόσληψη τῶν ἐθνῶν στήν Ἐκκλησία μέ τήν ὄλη πολιτιστική τους ταυτότητα, ἀλλῆ καί τήν υπέρβασή τους στή λειτουργία τοῦ ἐνιαίου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος τῆς οἰκουμένης.

Ὁρθοδοξία καί πραγματικότητα

Ἡ ἀλήθεια αὐτή κάνει τήν Ὁρθοδοξία νά συμβάλλει οὐσιαστικά στήν πραγματικότητα τοῦ κόσμου καί στή λειτουργική πληρότητα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, καί μέσα σέ ἐποχές δύσκολες, νά διακονεῖ μέ ἀγάπη καί θυσία τόν κάθε ἄνθρωπο, τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, τόν ὅπου γῆς, ὁ ὁποῖος καθημερινά ἀγωνίζεται καί ἀγωνιᾷ γιά τήν εἰρήνη, τή δικαιοσύνη καί τήν ἐνότητα τοῦ σύμπαντος κόσμου.

† Ὁ Φ. Ἀ.

27 Ιουνίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Σαμψών όσιου του ξενοδόχου († 530).
Ήχος: γ' – Έωθινόν: Δ' – Απόστολος: Ρωμ. ζ' 18-23 – Εύαγγέλιον: Μαθ. ν' 5-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Ιουλίου, Ε' Ματθαίου.
Απόστολος: Ρωμ. ι' 1-10 – Εύαγγέλιον: Μαθ. ν' 28-θ' 1.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Εύθυμιού Κ. Στύλιου, Μητροπολίτου Άχελώου, **ΜΙΚΡΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ**, Τρίτη έκδοση βελτιωμένη και αύξημένη, Άθήνα 1998, σχήμα 14X21 έκατ., χρυσόδετο, σσ. 256.

Πρόκειται για ένα κατ' έξοχήν χρήσιμο και χρηστικό Λεξικό. Περιέχει κατ' αλφαβητική σειρά άγιογραφικούς, δογματικούς, ήθικούς, λειτουργικούς, ποιμαντικούς και έκκλησιαστικούς όρους, στοιχειά και πληροφορίες για τό σύγχρονο Χριστιανισμό και τίς άλλες θρησκείες, καθώς και πνευματικά σχόλια και όδηγίες για θέματα χριστιανικής ζωής.

Άπαραίτητο βοήθημα για κληρικούς, εκπαιδευτικούς, κατηχητές και κάθε χριστιανό.

* * *

Άνδρέα Θεοδώρου, **«ΡΑΝΤΙΕΙΣ ΜΕ ΥΣΣΩΠΩ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΣΘΗΣΟΜΑΙ»- Έρμηνευτικό σχόλιο στους «Ψαλμούς της μετανοίας»**. Άθήνα 1997, σχήμα 11X17,5 έκατ., σσ. 168.

Οί «Ψαλμοί της μετανοίας» του προφητάνακτος Δαβίδ (50ός, 37ος, 60ός, 31ος, 101ος, 129ος και 142ος) είναι ιδιαίτερα αγαπητοί και στους σημερινούς χριστιανούς και συγκινούν με την κατάνυξη και την ποιητική όμορφιά τους. Τώρα προσφέρονται σε κομψό τομίδιο μεταφρασμένοι και σχολιασμένοι στίχο προς στίχο οί δύο πρώτοι (50ός και 37ος) και σε κείμενο - μετάφραση οί υπόλοιποι. Έκτενης Είσαγωγή έξετάζει τό «φαινόμενο της άμαρτίας» και τή «δύσκολη ώρα του Δαβίδ», ένω Πίνακας των άρχων των ψαλμικών στίχων και Εύρετήριο των κυριότερων θεμάτων και όνομάτων, στό τέλος, βοηθούν τόν άναγνώστη στή μελέτη του.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως και ζωής της «΄ Αποστολικής Διακονίας της Έκκλησίας της Ελλάδος». ΄ Ιαοίου 1, 115 21 ΄ Αθήνα. ΄ Εκδότης - Διευθυντής: ΄ Επίσκοπος Φαναρίου ΄ Αγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. ΄ Υπό των ιερών ναών διανέμεται δωρεάν. ΄ Εκ του Τυπογραφείου της ΄ Αποστολικής Διακονίας.

΄ Η «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' όλο τόν κόσμο μέσω ΄ Ιντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
